

v deževnem vremenu. Potem vzemi navadnega luga in z mehko kertačo umij čisto in čedno deblo in veje. Vidil boš, da čez tri leta ne bo cemperca mahú več na drevji, skorja pa bo gladka in lepa. Pri mladih drevescih je dosti, če jih le enkrat tako očediš; pri starih pa je treba to večkrat storiti, ker je njih skorja hrapava in se na starih drevésih ne dá vsa nesnaga v enem hipu odpraviti.

(Košata rež dobra pomoč gospodarju, ako mu klaje za živino manjka). V ta namen se obseje dobro pognojena njiva s košato režjo (Staudenroggen). Mesca oktobra jo lahko že pervikrat žajneš, mesca malega travna (aprila) pa drugič in toliko več je boš našel, kolikor bolj si vso njivo pozimi z gnojnico pognojil; mesca rožnika, kakih 8 dni pred žetvijo navadne reži, bodeš pa našel dovolj košate reži z lepim zernjem.

(Gnoj čedalje več vreden). Menda ne bo brez koristi, ako povemo, kako od leta do leta bolj po različnih deželah gnoj cenijo. Naj povemo v spričo tega vsaj en izgled: V kosarnah v Karlsruhe in Gottesaue na Nemškem so mogli do leta 1828 vsako leto 800 gold. ljudém plačevati, da so jim gnoj iz sekretov vozili. Do leta 1843 so se snižali ti stroški na 80 gold. Ker pa so čedalje bolj spoznavali, kako potreben je gnoj, so ga pozneje leta kmetovavci radi za dnar iz kosarn kupovali, in poprejšni stroški so se preobrnili v obilne dohodke, in sicer: v letu 1856 so skupili za gnoj iz kosarn omenjenih dveh mest 1790 gold., leta 1857 2700 gold. in leta 1858 3009 gld., — tedaj se kaže od leta 1843 do letos ali v 15 letih veliki razloček od 80 gld. stroškov na 3009 gld. dohodkov.

Za domače potrebe kaj.

Če sivo ali višnjevo sukno z vinom okaplano rumeno ali rujavo postane, se taki madeži gotovo berž poskrijejo, ako se z gnojnico, ki se v štali dobi, ali z namočenim peresom ali kertačo pomočijo. J. Š.

Tontina *)

ali nova bratovšina,

kako fant ali dekle po dvajsetem letu lahko do premoženja pride.

V Terstu se je predlanskim ustanovilo društvo, kterege namen je tako koristen in hvale vreden, da ga tudi v „Novicah“ razglasimo. Imenuje se „Nova bratovšina za preskerbljenje otrok“ (Ausstattungs-Verein für Kinder oder Tontinenversicherung).

Namen tega društva je vsakemu, kateri je va-nj zapisan, po spolnjenem 20. letu določeno število dnarjev odšteti, s katerimi si slednji po svoje pomagati more. Tako na priliko jih more obrniti devica, ko se omoži, za doto, mladeneč, kateri se je učil pravoslovja ali zdravništva, more plačati z njimi doktorstvo, ali pa se odkupi od vojašine; kdor se hoče lotiti kakega obertnijstva ali kupčijstva, si more s temi dnarji za vse svoje dni pomagati itd.

Društvo je razdeljeno v deset razredov ali klasov za otroke, kateri so rojeni v letih 1848 do 1857. Vsak razred je od drugega ločen. Leta 1858 se je začel nov razred za otroke rojene 1858.

Na vprašanje, od kod se plača v to društvo zapisanim gori omenjeni dnar? Odgovorimo, da se ta dnar nabera iz trojnega zaloga, namreč:

1. iz dnarjev, ki so se kot obresti (činži) nabrali od kapitala, ki je za otroke pri društvu naložen;

*) Tontina se imenuje bratovšina, katero je Lah Lorenc Tonti že pred 200 leti našel in ktera se je vpervič ustanovila na Francozkem leta 1653. Pri ti bratovšini stopi več deležnikov skupaj, kateri plačajo izgovorjeni znesek v družbeno kaso, iz ktere se dohodke do smerti tako dolgo uživajo, dokler zadnji tistih ne umerje, ki je bil v bratovšino zapisan.

2. iz kapitalov in činžev tistih družbenikov, kateri so v tem času umerli, in

3. iz činžev od dnarjev, ktere so vložili živeči družbeniki pa niso vseh dolžnost do društva spolnili in tedaj pri razdelitvi sam kapital brez činža nazaj dobijo.

Kdor stopi v društvo, plača ali koj takrat, kadar se zapiše, enkrat za vselej, ali pa vsako leto v odločenih obrokih ali brištih. Plačila morajo vsigdar do 31. decembra vsacega leta opravljene biti. Bolj natanko je ta tarifa razložena v „Oglasniku“.

Kdor želi od te koristne naprave kaj več zvedeti, naj se oberne do vodstva tega društva, katero se pod imenom „Nuova Società commerciale di Assicurazione“ v Terstu znajde, ali pa do gospod Edmunda Terpina, tergovca v Ljubljani, kateri je veliki opravnik omenjenega društva za krajnsko deželo in bo gotovo rad vsakemu na drobno povedal, kar kdo v ti zadevi zvedeti želi.

Za pirhe kaj.

Kdor hoče komú za velikonočne pirhe kaj darovati, da se mu bo gotovo prikupil, naj mu kupi lepe bukve, ki so ravno zdaj na svetlo prišle pod imenom

Potovanje v sveto deželo.

Bravcom „Novic“ je bil ta potopis, kakor nam je bilo od veliko veliko strani na znanje dano, tako vseč, da so komaj lista za listom pričakovali, v katerem so prečastiti terž. gospod prošt Mihael Verne svoje potovanje v obljubljeni deželo popisovali, katero so predlanskem o veliki noči obiskali. Kdo bi, kakor so oni že dolgo želeli, tudi ne želel sam obiskati kraje, kjer se je Izveličar naš rodil, kjer je živel in učil, in kjer je umerl, da je rešil človeštvo večne pogube? Al malokomu se more spolniti ta želja, da bi sam obhodil te imenitne kraje! Slavni gospod pisatelj, ki so Slovencem že spisali veliko lepih reči, so nam popisali tudi te kraje polni gorečega pobožnega duha tako mično in v tako gladkem domačem jeziku, da ob enem, ko so nam podali potopis v „sveto deželo“, kterege vsi drugi narodi že davnej in v obilnih iztisih imajo, in smo ga dosihmal le mi Slovenci še pogrešali, so pomnožili tudi slovensko slovstvo z izverstnim delom.

Ker bo pa vsakega bravca mikalo poznati jeruzalemsko mesto in pa cerkev Božjega groba v Jeruzalemu, so dali napraviti tudi obris jeruzalemskega mesta in cerkve Božjega groba, ktera je Blaznikov risar na kamnu tako lično napravil, da bo vsak vesel prebiral in ogledoval zaznamovane posamne kraje Jeruzalemskega mesta in Božjega groba. Pa še več. Pridjane so temu potopisu tudi pesme in molitve, ki se v Jeruzalemu pri vsakdanji procesii pojó in molijo, ktere je po željah preč. gospod prošta naš na vsako dobro stran delavni gosp. fajmošter Hicinger v duhu izvirnega (latinskega) jezika v slovenski jezik prestavil. Vsega tega ni bilo v „Novicah“ in se najde le v tem potopisu, kterege je po prijaznem dovoljenji preč. gosp. pisatelja gosp. Blaznik v posebnih bukvah natisniti dal. Lično vezane bukve z obrisoma itd. veljajo 48 kr. starega ali 84 kr. novega dnarja. Kdor jih dobiti želi, naj se oberne do tiskarnice Blaznikove hitro, ker število posebej natisnjenih bukev je majhno.

O boginji Celeji.

Spisal Davorin Terstenjak.

(Posvečeno visokoučenemu in velečastnemu p. n. gospodu opatu in celjskemu mestnemu fajmoštru Vodušek-u v znamenje male hvaležnosti za mnogokratno prijazno in gnostoljubno sprejetje v stari slavni Celeji).

Politika rimskih cesarjev si je prizadevala, vsako narodnost zatreti, ali jo konečno v bistvenih razločkih zbrusiti. Tako je večidel v iztoku in zapadu rimskega sveta zginila

stara prirojena narodna moč, ktera bi bila mogla notranji život narodov vkup deržati. ¹⁾ Iz Valerija ²⁾ in Suetonija ³⁾ vidimo, da so Rimljani podjarmljene narode silili, se latinskega jezika poprijemati, in da so rimski namestniki in vse druge oblasti vse ukaze, povelja in odloke v latinskem jeziku izdajali, celó niso hotli v drugem jeziku s podložniki govoriti, kakor v latinskem, in če ga podložnik ni znal, je mogel tolmačnika iskati.

Kakoršna je bila z deržavnim življenjem, takošna je bila tudi z nabožnim (religiosnim). Rimskim božanstvom enake so šle pod latinskimi imeni; tako na priliko: Perun pod Jovovim, Radogost, Svetovit pod Herkulovim in Martovim itd.; le kjer niso sporednikov in sporednic našli, so pustili domače imena.

V staroslavni Celeji se je častilo več božanstev, kakor kamnitni spomeniki pričujejo. ⁴⁾ Nahajamo spomenike posvečene: Jovi optimo maximo, Marti, Herculi, Victoriae, Genio Civitatis, Genio Avgusti, Laribus, Eponae in Genio Amnigeno. *)

Al med temi rimskimi božanstvi nahajamo tudi dve slovenske, namreč: Norejo in Celejo.

Noreja ima mesto v družbi rimskih božanstev v napisu: Marti, Herculi, Victoriae, Noreiae, — Celeja pa ima dva spomenika; prvi se glasi: CELEIAE AVG. PAELIVS COS. PRO SE ET SVIS. V. S. L. M.

Drugi kamen na južni steni farne mestne cerkve sv. Daniela pa ima napis: EPONAE ET CELEIAE SANCTAI.

Že v „Novicah“ in v „Mittheilungen des hist. Vereins für Krain“ sem obširneje govoril o boginji Noreji, in dokazal, da je Nora — Noreja bila zemška boginja in se ujema s severno-slovansko Nira, Niva, Nija. Kakor toraj Noreja ni apotheozovano mesto Noreja, ampak ime glavnega božanstva, tako tudi ni Celeja apoteozovano mesto Celje, ampak ime lučnega božanstva.

V slavnem celjskem mestu je še več spomenikov staroslovenskega bogočastja hranjenih; tako nahajamo boga Radogosta v podobščini človečje glave z bikovima rogovoma v steni pred starinskimi vratmi in na Kinkovem dvorišču. **)

Na častje staroslovenskega solnčnega božanstva opominjajo tudi možke podobščine, ktere v roki deržijo kij (na južni steni Dereanovega skednja), dalje možke podobščine, ktere imajo na plečah sokolove ali jastrobove peroti ***) , v roki pa al solnčni pehar, ali pa korpič s sadjem napolnjen. Na častje solnčnega božanstva opominja tudi možka podobščina na stebru dvornih vrat gospod Tapajnerjevega hrama, imenovanega Žabnjak blizo Celja.

Podobščina je naslonjena na ters, na katerem je viditi listje in grojzdje; v roki derži orgljice in pa palčico. Noge so križema položene, in iz pete leve noge rastejo trije listki beršljuna. Je to slovenski bog Kurant, kateri ni nič drugega, kakor modifikacija solnčnega božanstva v mladoletji, pospešitelja poljedelstva — zato Ko-

rant, Kurant, ime pluzanja pri pustnih oračih, kateri opominjajo na rimske „fratres arvaes“, — v jeseni pa zoritelja vinogradnega sadu, kateri stvarja veselje, godbo in ples; zato orgljice in beršljun in plesavna postava.

Mnogo osebnih imen na štirskih rimskih kamnih TERTINIVS in TERTINIA, in polatinčene VITEIVLVS opominja, kako ljuba in draga je bila starim Slovincem sladka terta.

Celeja je mogla biti srečodelivna, toraj svetla, bela boginja, ker jo najdemo v družbi Epone. Epono so stari Rimljani častili kot varuško kónj in mul. Poskušajmo po etimologičnih pravilih izsledovati prvotni pomen imena Celeja.

Oblika Celeja utegne biti polatinčena, pa tudi slovenska slovnica pozna suffix eja, na primer: koleja, orbita, Wagengeleise, tudi ruski: koleja; primeri še staroslovenski: beržeja, syrtis, vereja, vectis, lenžaja, gallina, od leng za leg, toraj lenžaja = die brüttende, beržeja = die schnellfliessende, die Stelle, wo das Wasser schnell fließt. ¹⁾

Slovenski obliki Celeja odgovarja sansk. Kalja.

Kalja pa po Boppu pomenja: sanus, faustus, bonus, justus eximius, in Bopp primerja z besedo kalja gerško: καλος ²⁾, ktero tudi pri gerških pisateljih nahajam v pomenih: bonus, pulcher, amoenus, salvus, prosper, eximius.

Böthlingk in Roth ³⁾ sta kalja prestavila v: wohl-auf, gesund, geschickt, angenehm, erfreulich, in kaljana v: schön, lieblich, freundlich, trefflich, erspriesslich.

Jeli tudi v slovanščini imamo kakošno besedo, ktera se tako glasi in ktera kaj tacega pomeni?

Jaz poznam edino česko: kaly, bonus, pulcher, kalota, Güte, Trefflichkeit, dobrota, lepota. ⁴⁾

Ker jo še češčina pozna, ne more nobeden terditi, da bi je ne bila poznala tudi stara slovenščina.

Kaleja toraj izvirno pomenja: bona, pulchra, amoena, prospera, salva Dea, die schöne, liebliche, freundliche, treffliche, erspriessliche Göttin.

Iz oblike Kala, Kaleja je oblika Cela, Celeja, celó naravna po prelazu glasnika *k* v *c*; primeri cepati in kopati, secare, scindere, kat in cet = cautes, kembelj in cembelj itd.

Današnje ime Celje je postalo iz debbla cel, kakor topične imena: Morje, Brezje, Ločje, Polje, Retje, Rečje, ali pa je oblika adjektivna po pravilu, kakor iz baba, gos, medved adjektivne oblike: babji, *a*, *e* gosji, gosja, gosje, medvedji, medvedja, medvedje. Toraj Celje, scilicet, mesto — boginje Cele, bonae, pulchrae, prosperae, salvae Deae; ali pa v kolektivnem pomenu: Celje, kraj kali, celi, locus bonitatis, prosperitatis, felicitatis, amoenitatis, salutis, pulchritudinis itd.

Deblo kal, cel pa se ima dobro razločiti od cel (cerkvenoslav. цѣл, cjel) totus, ktero se ujema s sansk. akila ali pa po Miklosiču s sansk. sa-kala „was mit dem anderen Theile ist“; zato se tudi v izgovoru čuje: Celje, ne pa Célje, Cielje. *)

¹⁾ Glej Miklosič „Bildung der Nomina“ stran 28. ²⁾ Bopp „Glossar sanskrit.“ s. v. ³⁾ „Sanskrit-Wörterbuch“ stran 178. ⁴⁾ Jungman „Slovník s. v.“

*) Nekteri so mislili, da je Celovec iz one korenike, iz ktere je Celje, al to ni res. Celovec je narečna oblika za Cvielovec, od cviliti, cvieliti, klagen, wehklagen, rusinski: cvjeliti, „provodit v slezij“ in Verzweiflung bringen, (glej Boltz „Slovo o polku Igor“ str. 40). G. Ankershofen mi je povedal, da se v najstarih pismih Celovec = Klagenfurth veli: Quaerimoniae vadum. Čuje se še govoriti po Slovenskem Cvilouc, Cvielouc. Glasnik v se po Korotanskem izpahuje primeri: toj, soj = tvoj, svoj itd.

¹⁾ Obširniše o romanizaciji podjarmljenih narodov moreš brati v izvrstni knigi Döllingerjevi „Heidentum und Judentum“ str. 33, 34. ²⁾ Valer. Max. II, 2, 2. ³⁾ Sueton. Claud. 16. ⁴⁾ Glej Muchar „Römisches Norikum“ II, 6, 7. Gruter „Inscript.“ pag. 56, 98, 386.

*) Nekteri pisatelji so krivo brali: Anigemo, kar nič ne pomenja. Pravo berilo je Amnigeno, dem Flussgebornen; brez dvombe tiči v njem slov. Vodnik, vodni mož itd.

**) Severnoslovanski Radogost je narejen z bikovo glavo, ima na persih bikovo glavo in napis: tyr = tor, tur; dalje: Kilbog = Kalbog, sansk. kala, bos, slovaški: kajla, slovenski kolača, biku podobna krava, dalje: Turbog, Štirbog, Bikis, Bikisl, adjektiv. oblika, kakor cerkvenoslav. Jakovl. Bikisl stoji na bikovi podobščini retranskih starin bogočastnih, toraj bikisl = taurina, scilicet imago.

***) Sokola in Jastroba ima tudi severnoslov. Radogost za simbol.

Da so v stari Celeji boginjo dobrote, sreče — kalote, celote častili, pričuje rimski kamen z napisom: *Jovi optimo maximo et SALVTI CELEIAN.* ¹⁾ to je: *Saluti Celeianorum — Celi Celjanov — Celeji Celjanov, kali — celi boginji Celjanov, salutari, faustae, bonae Deae Celeianorum.*

Al kakošna nebeška prikazen je osebljena v boginji Celi — Celeji?

Jaz mislim juterna zarja. Juterna zarja se v basenstvu indogermanskih narodov veli prijetna, ljubeznjiva, srečna, lepa boginja. Tako je gerška *Eos = Aurora*, boginja možkega veselja in možke hoti, ona ljubi vse, kar je lepega in dobrega; njo so imeli za mater zvezd, ²⁾ in tri zvezde v gerbu celjskega mesta bi tudi utegnile opominjati na lučno boginjo Celejo.

Tudi Uša, boginja juterne zarje pri starih Indih, se veli mila, ljuba, lepa boginja, darovnica zakladov in sreče in Ačvina „die der Morgenröthe vorausseilenden Lichtstrahlen“ darujeta bolnim zdravje, rešujeta ljudi iz nevarnosti, hodita v pomoč brodarom in darujeta zaklade. ³⁾

Tudi v nemškem basenstvu se veli juterna zarja zlata devica, ktera se prijazno smeja, in znana je prislovica: „Morgenstund hat Gold im Mund“, ktera je še le pozneje etičen pomen dobila. ⁴⁾

Moje mnenje, da je Celeja bila boginja juterne zarje, še poterjuje tudi ta okoliščina, da v sanskritu kalja (tudi kâlja) pomenja: *diluculum, tempus matutinum*, toraj Celi — Celeja = *Matuta*, kakor se je po Prelleru ⁵⁾ rimska boginja „des Frühlichtes, der Morgenröthe“ velela, ktero so spet Rimljani kot boginjo kalote — celote salutis, prosperitatis, pulchritudinis, beatitudinis, bonitatis častili. „Matrem Matutam antiqui ob bonitatem appellabant“ piše Paul. ⁶⁾ Tudi o juterni zarji pri starih Slovanih piše Frencl: Slavi *Sorabique fulgidam Auroram sic interpretati sunt: quasi esset numen praestantissimum, quod mortalibus in dies bene vellet, tenebras discuteret, diem largiretur aptum tempus operibus agendis itd.* (Frencl de Diis Sorab. 15, 3). Ako še prijetno lego celjskega mesta, zdravo kopel reke Savine v ozir jemljemo, je celó prikladno bilo v tej krasni, lepi, dobri, prijetni srečni — kali — celi okolici častje boginje Kaleje — Celeje.

V severnoslov. basenstvu sicer nisem našel boginje Cele, ali ime historično Celigost = Milogost, Ljubogost, Dobrogost, Radogost opominja na častje boginje Cele.

Na solnčnih božanstev častje tudi opominjajo osebne imena na celjskih kamnih: *Licovius = Likov* (Likovci, Likari, Likavci živijo še dan današnji na Štirnškem, Koroškem in Kranjskem), dalje *Levcimar = Leo, Leonis nomen habens*, od *levc, leo, Löwe*; spomni se še rjovečih levov v Celji in pa bližnje vasi *Levc, Lendorf = Löwenberg*. Drugih slovenskih imen na celjskih kamnih, kakor *Dubna, Bonjata, Ausko*; primeri boginjo juterne zarje *Auska* pri starih Moravanih ⁷⁾ itd. ne omenjam, ker sem jih že večkrat razkladal. V svojih bukvah hočem razlagati tudi mitične bližnje krajne imena kakor *Polule*, v katerih stanuje kmet z imenom *Kurent, Teharje* itd. Keltskega imena ni nobenega najti tukaj, čeravno je nemški slavni pesnik *Gabriel Seidl* celó iz slovenske *Vogljajne*, ker na vogle teče, napravil reko z keltskim imenom!

¹⁾ Muchar l. c. ²⁾ Preller „Griechische Myth.“ I, 300.

³⁾ Rigveda, Rosen 48, 1. 2. 49, 1. 92. 12. ⁴⁾ Manhardt „Germ. Mythologie“ 439. ⁵⁾ Preller „röm. Mythologie“ str. 285.

⁶⁾ Paul 122. „Priscian“ II, 10. ⁷⁾ Tkany „Myth.“ II. 68.

(Dalje sledi.)

Iz potne bisage.

Prijazni dopisi do strica Bercka Dragana v Verbovcu.

XII. Pismo.

Dragi stric!

„Noche tinta, blanco el dia“, (Noč je barvana, svetel je dan) pravi Španjol, in kdor spati ne more, občuti resnico teh besed. Različni utisi minulega dneva so mi moje slabe žile močno razdražili, in tako celo černo noč nisem mogel spati. Ker mi ni dano živeti, kakor želvi, ktera nepremakljivo več dni svoje mlade gleda, sem tudi ono noč jadral po neskončnem morji misel, in ker nisem ravno daleč od Prešernovega groba stanoval, mi je posebno osoda tega našega slavnega pesnika celo noč pred očmi stala.

Prešern je bil pesnik, kakoršnega nam Slovenija ne rodi vsaki dan. Plato ni mogel v svoji republiki pesnikov terpeti, tukaj je dragi Plato predaleč šel — on, kateri je sam več pesnik kakor filozof. Takošni pesniki, kakoršen je Prešern bil, so bistri potoki, kateri namakajo in rodovitijo dušno polje naroda — zato vse poštenje pred poklicanim sinom Apollonovim! Ali pesnika svojega še narod le po smerti njegovi prav razume — res je, kar veliki Haller piše:

Es ist nun das Geschick der Grossen hier auf Erden,
Erst, wenn sie nicht mehr sind, von uns erkannt zu werden.

Kakor dolgo pesnik živi, mu prozaični verstniki še ne dajo koščka plesnjivega kruha, — naš Prešern je sam resnico to spoznal, ko je pel:

Luziade Don Kvizota
Nam pričujete pisarja:
Da ostane pevc sirota, —
Slep je, kdor se s petjam kvarja.

Verstice imajo noge, ali rok nimajo, zato mora človek delati, ako hoče jesti, in če si zgodaj ne dobí svojega koščka kruha ali če mu ga huda osoda ogrenuje, kakor Prešernu, se otemni skoro jasni pogled življenja, in pesniška žila se začne posuševati.

Poleg tega še imajo vse dušne zaslužbe posebno nesrečno zvezdo. Kako dolgo more pesnik čakati, dokler dela tisti hvalijo, kateri sami nič izverstnega ne znajo stvariti!

Kakor za solnce treba oči, ako hočeš uvaževati lepoto solnčnega bleska, — kakor za muziko treba ušes, da znaš ceniti sladki njeni glas, tako tudi pesniško delo potrebuje sorodnega duha. Al malo je takošnih, kateri pesnika razumejo. Večja stran ljudstva ima v glavi in sercu Tohu vabohu (prazno in pusto) poleg tega se mora pesnik vjaskovati z nenavistjo, ker žalibog res je, kar Ariosto poje:

Questa assai piu oscura, che serena
Vita mortal, tutta d' invidia piena. *)

Kjer se kaj izverstnega pokaže, tam se vse slabe glave brez pogovorjenja zedinijo, in izverstnega ne terpi nobena slaba glava v svojem okrožji.

Vendar vse to ne sme pravega pesnika prestrašiti. Pravi ljubljenec Modric ostane zmirom, kakor Azem lepo pravi: „Ein reiner heller Kieselstein, an dem der schöne Himmel, und die schöne Erde, und die heilige Religion anschlagen, dass Funken herausfliegen, und an diesen Funken wärmen sich viele Gemüther.“

Napoleon je Ossiana le v slabi francozki prestavi poznal, in vendar ga je ogreval v zimskih taborih. Lysander je hotel atensko mesto do slednjega kamna pokončati, ali pesem Europidova ga je ganila do solz, in Atene so bile razdora otete. Orfejeva lira je več storila, kakor Herkulov kij.

Zato sezite v strune milozvučne lire poklicani sinki Apollonovi. Gorensko je bogata zibelka pesništva. Dva

Dosti bolj temno, kakor jasno
Je umerlo življenje, in neravisti polne.